

Versos que toquen de peus a terra

Text > XAVIER CASTILLÓN

Marc Puntunet, l'ànima de Ca Vell, és un habitual de les parades de llibres de segona mà que s'instal·len cada diumenge al voltant de la plaça de Catalunya de Girona. Ell hi busca sobretot poemaris. De tant en tant en troba algun que li provoca l'estímul suficient per fer-ne cançons. Potser un d'aquests llibres recuperats va ser *A l'entrada del temps fosc* (Columna, 1999), del poeta valencià Alexandre Navarro. Aquest poemari ha inspirat la segona part del díptic que formen *Cinc cançons* i *Un Nadal a l'entrada del temps fosc*, dos EP autoeditats i ben presentats en una carpeta conjunta il·lustrada per Cesc Pujol.

Ca Vell sempre ha tingut en la poesia un dels seus puntals creatius, i un tret diferencial en aquests temps prosaics. El grup va debutar el 2011 amb una maqueta d'edició molt limitada acompanyada d'un gravat de Pujol, i el 2014 va publicar *Decadents*, en el qual posava música a

poemes de Josep Maria Roviralta, Josep Carner, Miquel de Palol, Rafael Masó, Apel·les Mestres i Charles Baudelaire per reivindicar Girona com la capital catalana del decadentisme a principi del segle xx. El 2016, amb el grup ja consolidat com a trio i amb una sonoritat més folk, Ca Vell va publicar *Culpes perdonades*, amb algunes cançons que s'alimentaven dels versos de diversos autors contemporanis, entre els quals hi ha el mallorquí Pere Joan Martorell, a qui Puntunet ha tornat a recórrer en una de les *Cinc cançons*, «El somni d'un amic».

Ara Ca Vell continua sent un trio (es manté el baixista Jordi Montoya i s'hi ha incorporat l'harmònica de Dani Berjano), com ha quedat plasmat a *Cinc cançons*, ja que els tres temes del disc *Un Nadal a l'entrada del temps fosc* van ser gravats només per Puntunet a casa seva. Són treballs autònoms, però comparteixen la producció de Santos Gar-

CA VELL. *Cinc cançons* i *Un Nadal a l'entrada del temps fosc*. Autoeditat, 2019.

cia, la vocació d'austeritat, la tendència al blues heterodox i la manera de dir les coses: poesia, sí, però tocant de peus a terra, observant el món des d'un racó del Barri Vell de Girona, amb mala llet i regust de Jack Daniel's.

SITOFONK. *Sep7em*. Autoeditat, 2019.

TANO! *Cants als malsons*. Girona: Saltamarges, 2019.

El pecat és no escoltar-lo

Text > XAVIER CASTILLÓN

Vuit anys després del seu primer disc, *Y lo sabes*, Sitofonk torna amb un treball molt ambiciós amb set cançons dedicades, respectivament, als sets pecats capitals. Els darrers anys, aquest referent de l'escena hip-hop gironina s'ha centrat més en la seva activitat com a monològista i youtuber amb el canal SitofonkTV, en el qual fa

compatibles l'humor i la pedagogia sobre les músiques urbanes. A *Sep7em* es posa força seriós, però sense perdre mai la ironia, per analitzar l'actualitat a través dels defectes eterns de la humanitat. I ho fa recitant amb seguretat i contundència sobre una música ben elaborada, que podria competir en l'àmbit internacional.

Conjurs amb guitarra i bateria

Text > XAVIER CASTILLÓN

Des de Sarrià de Ter, actiu nucli *hardcore*, arriba Tano!, un duet impetuós format pel cantant i guitarrista Òskar Garcia (Hurricäde) i el bateria Víctor Álvarez (Anchord) que va debutar el 2016 amb un gran disc homònim. Tres anys després, ha publicat *Cants als malsons*, amb el subtítol *Onze ocultismes, sabers perduts i altres petites*

faules d'ultramar: una descripció exacta del contingut d'aquest disc apocalíptic en el fons i en la forma, poblat de personatges singulars («Gustano Adolfo», «John Travoltano») que donen nom a instrumentals lliures d'etiquetes i lletres cridades com conjurs. És increïble el que es pot fer amb una guitarra i una bateria.